

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 6Sžo/240/2015
Identifikačné číslo spisu: 1012201786
Dátum vydania rozhodnutia: 22.03.2017
Meno a priezvisko: JUDr. Alena Adamcová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2017:1012201786.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu: Lesoochranárske zoskupenie VLK, občianske združenie so sídlom Tulčík č. 26, IČO: 31 303 862, zastúpeného JUDr. Ivetou Rajtákovou, advokátkou so sídlom v Košiciach, Štúrova č. 20, proti žalovanému: Ministerstvo životného prostredia Slovenskej republiky, so sídlom v Bratislave, Nám. L. Štúra 1, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného z 20. júla 2012 č. 6035/2012-2.2, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 10. septembra 2015 č. k. 1S 228/2012-66, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave z 10. septembra 2015 č. k. 1S 228/2012-66 z r u š u j e a konanie z a s t a v u j e.

Žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania.

Odôvodnenie

I.

Krajský súd v Bratislave (ďalej v texte rozhodnutia len „krajský súd“ alebo „súd prvého stupňa“) zamietol podľa § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného z 20. júla 2012 č. 6035/2012-2.2, ktorým žalovaný na základe odvolania žalobcu zmenil rozhodnutie Krajského úradu životného prostredia Košice č. 2012/178 zo dňa 18. apríla 2012, ktorým tento na základe žiadosti právnickej osoby Lesy Slovenskej republiky, štátny podnik Banská Bystrica, Odštepny závod Sobrance so sídlom Kúpeľská 69, 073 01 Sobrance zo dňa 15. februára 2012 povolil výnimky z podmienok územnej ochrany ust. v § 16 ods. 1 písm. a) v spojení s § 13 ods. 1 písm. a) a § 16 ods. 1 písm. b) zákona č. 543/2002 Z.z. o ochrane prírody a krajiny v znení neskorších predpisov (ďalej aj „zákon o ochrane prírody a krajiny“) na vjazd a státie s motorovým vozidlom na pozemky za hranicami zastavaného územia obce mimo diaľnice, cesty a miestnej komunikácie, parkoviska, čerpaciej stanice, garáže, továrenského, staničného alebo letištného priestoru a na zasahovanie do lesného porastu a poškodenie pôdneho a vegetačného krytu na území Národnej prírodnej rezervácie (ďalej len „NPR“) Bačkovská dolina s piatym stupňom ochrany,

príčom určil podrobnejšie podmienky výkonu podľa § 82 ods. 12 zákona o ochrane prírody a krajiny. Zmena prvostupňového rozhodnutia spočívala v tom, že vo výrokovej časti za slovami „za hranicami zastavaného územia obce“ žalovaný doplnil slová „a § 16 ods. 1 písm. a) v spojení s § 14 ods. 1 písm. c) zákona č. 543/2002 Z.z. na pohyb mimo vyznačeného turistického chodníka alebo náučného chodníka za hranicami zastavaného územia obce“. V ostatných častiach zostal výrok prvostupňového rozhodnutia nezmenený.

O trovách konania rozhodol prvostupňový súd podľa § 250k ods. 1 OSP tak, že v konaní neúspešnému žalobcovi náhradu trov konania nepriznal.

Súd preskúmal rozhodnutia správnych orgánov oboch stupňov a obsah súvisiaceho administratívneho spisu a dospel k záveru, že svojvôľu žalovaného i prvostupňového správneho orgánu pri rozhodovaní o udelení výnimky zo zákazov podľa zákona o ochrane prírody v danom prípade možno vylúčiť. Z administratívneho spisu je zrejmé, že správny orgán sa dostatočne vysporiadal so všetkými žalobcovými námietkami a preskúmané rozhodnutie vydal opierajúc sa o súhlasné stanovisko Štátnej ochrany prírody SR, Správy chránenej krajiny oblasti Latorica, keď rozhodol tak, že povolil žiadateľovi predmetnú výnimku z podmienok územnej ochrany v zmysle zákona o ochrane prírody, a to z dôvodu, že plánovaná ťažba nemôže žiadateľ realizovať iným spôsobom a realizácia uvedenej činnosti nie je v priamom rozpore s predmetom ochrany Národnej prírodnej rezervácie Bačkovská dolina.

V danom prípade súd poukázal hlavne na skutočnosť, že išlo o dočasnú inštaláciu adaptéru lanového systému v Národnej prírodnej rezervácii Bačkovská dolina. Súd zdôraznil, že v danom prípade nejde o žiadne územie európskeho významu. Žalovaný konštatoval, že krajský úrad mal žiadateľovi vo výroku prvostupňového rozhodnutia povoliť výnimku aj z podmienok územnej ochrany podľa § 16 ods. 1 písm. a) v spojení s § 14 ods. 1 písm. c) zákona č. 543/2002 Z.z. na pohyb mimo vyznačeného turistického chodníka alebo náučného chodníka za hranicami zastavaného územia obce v NPR Bačkovská dolina, ktorá je územím s piatym stupňom ochrany. So zreteľom na vyššie uvedené žalovaný v súlade s ust. § 59 ods. 2 správneho poriadku zmenil prvostupňové rozhodnutie krajského úradu a toto rozhodnutie doplnil.

Žalobca v priebehu správneho konania, rovnako ako ani v žalobe, neuviedol žiadne konkrétne argumenty proti povoleným činnostiam a vyjadril len všeobecný kategorický nesúhlas s akýmikoľvek zásahmi v územiach s piatym stupňom ochrany.

Súd konštatoval, že žalovaný správny orgán pri vydávaní predmetného rozhodnutia vychádzal zo zákonných ustanovení § 3 zákona o správnom konaní, ako aj z ust. § 13, § 16, § 82, § 67 zákona o ochrane prírody a krajiny.

Podľa názoru súdu obe preskúmané rozhodnutia, ako aj postup správnych orgánov boli v súlade so zákonom o ochrane prírody, správnym poriadkom, a preto žalobu s poukazom na ust. § 250j ods. 1 O.s.p. zamietol.

II.

Proti rozsudku krajského súdu podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca, v ktorom uviedol, že ho považuje za nesprávny, pretože krajský súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 205 ods. 2 písm. d/ OSP) a zároveň rozhodnutie krajského súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia vecí (§ 205 ods. 2 písm. f/ OSP).

Žalobca uviedol, že v žalobe namietal predovšetkým skutočnosť, že napriek tomu, že v predmetnom konaní bola udelená výnimka zo zákazov v národnej prírodnej rezervácii, ktorá podľa § 2 ods. 2 zákona o ochrane prírody a krajiny je súčasťou najvýznamnejšieho prírodného dedičstva štátu, predstavujúcej nadregionálne biocentrum, pričom záujem na ochrane prírodných hodnôt v tomto chránenom území je vyjadrený piatym - najprísnejším stupňom ochrany, ani v jednom z rozhodnutí nemožno nájsť žiadnu

správnu úvahu, z ktorej by vyplynulo ako sa vysporiadali orgány ochrany prírody so záujmom na ochrane prírody vyjadreným zaradením predmetného územia do piateho stupňa ochrany a vyhlásením ho za národnú prírodnú rezerváciu v porovnaní so záujmom na realizácii činnosti žiadateľom. Zdôraznil, že ani rozhodnutie súdu prvého stupňa neprineslo žiadne hodnotenie, ktoré by bolo možné považovať za odpoveď na žalobcom predkladané argumenty v rámci správneho konania a aj v žalobe. Z uvedeného dôvodu žalobca naďalej trval na tom, že napadnuté rozhodnutia trpia absolútnym nedostatkom odôvodnenia.

Vzhľadom na vyššie uvedené žalobca navrhol odvolaciemu súdu, aby napadnutý rozsudok zmenil tak, že žalobe v celom rozsahu vyhovie, napadnuté rozhodnutie žalovaného aj prvostupňového správneho orgánu zruší, vec vráti žalovanému na ďalšie konanie a žalobcovi prizná náhradu trov konania.

III.

Žalovaný v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalobcu navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave ako vecne správny potvrdil.

IV.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací podľa § 10, § 246c a § 250ja OSP preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo, a to bez nariadenia pojednávania podľa § 250ja ods. 2 OSP a dospel k záveru, že konanie je potrebné zastaviť.

Predmetom súdneho preskúmovacieho konania v danej veci bolo rozhodnutie žalovaného z 20. júla 2012 č. 6035/2012-2.2, ktorým žalovaný na základe odvolania žalobcu zmenil rozhodnutie Krajského úradu životného prostredia Košice č. 2012/178 zo dňa 18. apríla 2012, ktorým povolil výnimky z podmienok územnej ochrany ustanovených v § 16 ods. 1 písm. a) v spojení s § 13 ods. 1 písm. a) zákona o ochrane prírody a krajiny na vjazd a státie s motorovým vozidlom na pozemky za hranicami zastavaného územia obce a v § 16 ods. 1 písm. b) zákona o ochrane prírody a krajiny na zasahovanie do lesného porastu a poškodzovanie vegetačného a pôdneho krytu na území Národnej prírodnej rezervácie (ďalej len „NPR“) Bačkovská dolina s piatym stupňom ochrany, pričom určil podrobnejšie podmienky výkonu podľa § 82 ods. 12 zákona o ochrane prírody a krajiny. Zmena prvostupňového rozhodnutia spočívala v tom, že vo výrokovej časti za slovami „za hranicami zastavaného územia obce“ žalovaný doplnil slová „a § 16 ods. 1 písm. a) v spojení s § 14 ods. 1 písm. c) zákona č. 543/2002 Z.z. na pohyb mimo vyznačeného turistického chodníka alebo náučného chodníka za hranicami zastavaného územia obce“. V ostatných častiach zostal výrok prvostupňového rozhodnutia nezmenený.

Podľa § 244 ods. 1 OSP v správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy.

Podľa § 244 ods. 3 OSP rozhodnutiami správnych orgánov sa rozumejú rozhodnutia vydané nimi v správnom konaní, ako aj ďalšie rozhodnutia, ktoré zakladajú, menia alebo zrušujú oprávnenia a povinnosti fyzických alebo právnických osôb alebo ktorými môžu byť práva, právom chránené záujmy alebo povinnosti fyzických osôb alebo právnických osôb priamo dotknuté. Postupom správneho orgánu sa rozumie aj jeho nečinnosť.

Podľa § 82 ods. 9 písm. a) zákona o ochrane prírody a krajiny orgán ochrany prírody konanie podľa tohto zákona zastaví, ak dôvod na konanie odpadol.

Podľa § 89 ods. 3 písm. b) zákona o ochrane prírody a krajiny rozhodnutie vydané podľa tohto zákona stráca platnosť uplynutím času, na ktorý bolo vydané.

Najvyšší súd Slovenskej republiky poukazuje na uvedené zákonné ustanovenia, ako aj stanovisko správneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. Snj 72/2013 z 24.6.2014, podľa ktorého

neplatnosť povolenej výnimky o povolení na odstrel chráneného živočicha - medveďa hnedého, spôsobená uplynutím času, na ktorý bola výnimka povolená má za následok, že odpadol predmet konania, lebo výnimka, ktorá bola obsahom rozhodnutia už zanikla a neexistuje. Správny orgán, resp. súd preto môže (ba dokonca musí) zastaviť konanie o výnimke, a to v ktoromkoľvek štádiu konania.

Rozhodnutie o povolení horeuvedenej výnimky malo platnosť do 31. decembra 2012.

Z podkladov spisu je zrejmé, že čas, do ktorého bola povolená realizácia výnimky uplynul už v čase rozhodovania krajského súdu (10. september 2015). V dôsledku toho žalobou napadnuté rozhodnutie správneho orgánu stratilo platnosť (uplynutím času, na ktorý bolo vydané).

Za stavu, že v čase súdneho prieskumu už neexistovalo rozhodnutie, ktoré by mohlo byť predmetom súdneho preskúmania, zákonné podmienky pre postup podľa V. časti druhej hlavy OSP splnené neboli. Súd prvého stupňa preto rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci, keď žalobu na preskúmanie rozhodnutia, ktoré zo zákona stratilo platnosť zamietol.

Zo skutkových okolností danej veci je zrejmé, že prvostupňové rozhodnutie žalovaného zo zákona stratilo platnosť, v dôsledku čoho napadnuté rozhodnutie žalovaného zo zákona stratilo účinnosť, a teda v danom prípade nejde o rozhodnutie, ktoré zakladá, mení alebo zrušuje oprávnenia a povinnosti fyzických alebo právnických osôb alebo ktorými môžu byť práva, právom chránené záujmy alebo povinnosti fyzických osôb alebo právnických osôb priamo dotknuté (§ 244 ods. 3 OSP) a súčasne napadnutým rozhodnutím žalovaného žalobca nemôže byť ukrátený na svojich právach (§ 247 ods. 1 OSP).

Odvolací súd preto podľa § 250ja ods. 3 veta druhá OSP v spojení s § 221 ods. 1 písm. h) OSP a s § 246c ods. 1 rozsudok súdu prvého stupňa zrušil a konanie podľa § 104 v spojení s § 246c ods. 1 OSP zastavil, pretože konaniu a rozhodnutiu vo veci bránila neodstrániteľná prekážka konania, ktorou je nedostatok právomoci súdu na preskúmanie rozhodnutia, ktoré na základe zákona stratilo platnosť a účinnosť.

O náhrade trov konania odvolací súd rozhodol podľa ustanovenia § 246c OSP v spojení s § 224 ods. 1 a s § 146 ods. 1 písm. c) OSP. Výslovil, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania, pretože konanie bolo zastavené a u žiadneho z účastníkov nezistil zákonný nárok na ich náhradu.

Odvolací súd v odvolacom konaní postupoval podľa ustanovení Občianskeho súdneho poriadku, ktorý bol zrušený zákonom č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (§ 473), ktorý nadobudol účinnosť dňa 01.07.2016.

Dňom 01.07.2016 nadobudol účinnosť zákon č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok, ktorý v § 491 ods. 1 ustanovil, že ak nie je ďalej ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.

Podľa § 492 ods. 2 Správneho súdneho poriadku, odvolacie konania podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku, začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, sa dokončia podľa doterajších predpisov.

V súlade s vyššie uvedenými prechodnými ustanoveniami odvolací súd v predmetnej veci postupoval podľa doterajšieho predpisu, Občianskeho súdneho poriadku.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v pomere hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 veta tretia zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.